

SOLUL PĂCEI

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN	3-50 alleri
PE JUMĂTATE AN	1.80 "
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	5- cor.

APARE :

ÎN FIECARE LUNĂ ODĂTĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM
LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U, 33
TOATE SCRERILE LA V. BERBE CAR, KÖRÖS-BÖKENY

„IMPĂCAȚI-VĂ CU DUMNEZEU“ — VĂ ROAGĂ SOLII LUI CHRISTOS. (II. COR. 5, 20.)

Cartea cu cele șapte sigile.

(Apoc. 5, 1-3.)

Al 4-lea capitol a cărții din urmă a Bibliei să începe cu cuvintele mult-spunătoare: „După acestea am văzut și iacă o ușă deschisă în cer, și voacea care o auzisem mai înainte vorbindu-mi, ca o trîmbiță, zicându-mi: Sui-te aicea, și-ți voi arăta cele ce trebuie să se întîmple după acestea.“ Aici sunt toate mult interesante și încordate. Mai înainte cerul cel deschis.

„Deschis este cerul, știi oare de ce?
Că Iisus a rădat murind pentru ei!“

Apoi glasul cel cunoscut ca o trîmbiță. (Compară Cap. 1, 10; Ioan 10, 27; Ioan 10, 27; I. Cor. 15, 51; I. Tes. 4, 16.) În sfârșit deschiderea. „Eu îți voi arăta, ce are să se întîmple după acestea“. (Cap. 1-3.) Aceasta-i lumină pe calea întunecoasă și conducere prin încurcăturile timpului sfârșitului a istoriei lumii.

În cap. 4 privește Ioan tronul lui Dumnezeu în colorile sale cristale, roșii ca focul și domol verzi, care era de privit ca piatra scumpă Iaspis, Sarder și Smaragd. Mai departe văzu el cei 24 bătrâni pe 24 tronuri îmbrăcați cu haine albe și cu coroane de aur pe capurile lor. Aceș-

tia sunt reprezentanții poporului lui Dumnezeu în vechiul și noul așezământ. Mai departe privi el cele patru ființe vii (animale), pline de ochi, dinainte și dinnapoi, ca reprezentanții creaturii, a lumii naturală și a fapturilor lui Dumnezeu. Cei din urmă împliniră problema lor „înaintea tronului în cer, precăd strigă zrea și noaptea: „Sfânt, sfânt este Dumnezeu, Domnul, Atotputerătorul, care a fost și care este, și care vine!“ Iar cei 24 bătrâni depun în respect adânc coroanele lor înaintea tronului și zic: „Doamne, tu ești vrednic a lua măriri și onoare și putere; că tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia ta au ele existența și sunt create.“ Pe acest fund măreț strălucind și ceresc să zidește al 5-lea capitol.

Locul scenei e dară cerul, în care privirea cea luminată de spirit a văzătorului privește tronul lui Dumnezeu, pre bătrâni și ființele cele vii. Iar acumă să descopere ceva de tot nou, care pretinde întreaga atențiune și cel mai mare interes. Pregătiri mari pentru întâmplări importante în istoria popoarelor și spre desevârșirea împărăției lui Dumnezeu să fac. Privirea cea admirătoare și uimitoare a lui Ioan a măsurat tutregul loc a cerului. Închinându-se, și pătruns de toate cele mari și maiestetice să întoarcă el în Spirit napoi la tron și ochiul să odihnește pe acela, pre care el l-a de-

seris la cap. 4, 2. 3. Ce o fericire și desfătare pentru învățacelul iubirei, apostolul lui Christos.

„A privi pre acela în lucrare,
Care-i mai frumos ca ori-cine!”

La aceasta aprofundare și odihnire la Dumnezeu, zărește el ceva, ce el până aici nici n'a observat. „Și văzu în dreapta aceluia, care ședea pe tron, o carte, scrisă din lăuntru și din afară, sigilată cu șapte sigile.” Aceasta-i nouitatea. „Pe dreapta deschisă alui Dumnezeu zăcea o carte.” Dumnezeu nu o ținu tare, ci o oferi de ar lua-o cineva și o ar deschide. Acest moment este punctul de ieșire pentru una din cele mai puternice întâmplări în cer; care va aduce cele mai puternice resturnări și schimbări pe pământ. Tot aceea să spună și despre vremea cea mare, falnică, dară și serioasă și grea a războiului; dară aceasta a fost de mult deja în cartea Apocalipsului, care fu lui Ioan iertat a privi. Acuma să scrie istoria lumii cu sabia; dară Dumnezeu și aceasta parte a războiului săngeros de mult a descris-o și sigilat-o în carte.

A fost un tui, o pergamentă, cum fu folosită în serviciul dumnezeesc, înfășurat pe un fus (comp. Ezek. 2, 9. 10; Luca 4, 17), unde să spună despre Iisus: „Și când a deschis (desfășurat) carte...”

Tuiul a fi constatat din șapte foi, cari fiecare a fost scrisă pe amândouă fețele. Doară ni iertat nouă așa a ne-o închipui, că latură cea din lăuntru a fost scrisă cu istoria mântuirii și cea din afară cu istoria lumii, a diferitelor perioade. Ceva asemenea avem noi la II. Moisi 32, 15. 16. „Moisi avu două table a mărturiei, scrise pe amândouă părțile. Și Dumnezeu însuși le-a făcut și a săpat inscripția în ele.”

Cartea aceasta are un conținut bogat, pentru timp și vecinicie decisiv. Mersul împărăției lui Dumnezeu, decursul istoriei lumii, ajungerea unora popoare, soarta diferiților oameni să conține în ea; ba și judecata lui Dumnezeu preste tine și mine este acolo. „Sigilată cu șapte sigile”. Acesta este

numărul cel sfânt, înfățișat prin șapte coarde, cari înfășură tuiul și fiecare e cu câte un sigil închis. Numai după ce s'au rupt unul după altul, să poate foaia desfășura și ceti pe amândouă laturale.

Aceste șapte sigile îndrumăază la tot atâtea condițiuni, ce trebuie împlinite, nainte a se împlini și realiza conținutul lor. Cele trei sigile de nainte le înțelegem noi astăzi mai bine, ca ori când mai nainte. (Cap. 6, 1—6.) Conținutul tuiului cărței întregi e din vecinicie secretul lui Dumnezeu, în careplanurile lui cu creatura, precum și hotărîrea rescumpărării este ascunsă. Dară acest plan mare a iubirei pentru împărăția naturii și a harului să fie acuma descoperit. Așadară dela început este de Dumnezeu așezat în carte planul cel mare cu lumea naturii și rescumpărarea omenimei. Ce-i drept au pășit multe împiedecătoare și conturbătoare între planul lui Dumnezeu și realizarea lui: Satana cu violența și puterea sa, păcatul cu urmările sale neplăcute și înfricoșate. Satana și păcatul au lucrat așa lucru înfiorător și urît, că am putea cu dreptul întreba, că oare mai putea s'ar împlini planul iubirei lui Dumnezeu. Aceasta-i întrebarea cea mai fatală, că oare mai este aceea cu puțință și prin cine? Spre răspundere a sosit aceea oară solemnă, în cer, în care avea să se deschiză cartea. Dacă s'a deslegat un sigil, atunci să întămplă totodată, ce conține fiecare foaie.

Cine va lua deci cartea cea de șapte ori sigilată din mâna lui Dumnezeu, a o deschide și a realiza conținutul ei? Aceasta-i întrebarea cea arzătoare și încordată, care străbate cerul întreg, între îngeri și oameni răsună. „Și eu văzui un înger tare, care strigă cu glas: Cine este vrednic, a deschide cartea și a rupe sigilele ei?” Întrebarea nu sună: „Cine-i destul de înțelept? Cine-i destul de tare?” Nu, ea sună: „Cine este vrednic?” Întrebarea după vrednicie e decizătoare la cârmuirea și lucrarea lui Dumnezeu precum și în scopurile și în țintele sale

cele mari cu oamenii. Iisus vorbește la Luca 20, 35 despre vrednici: „Vrednici de lumea cea viitoare și învierea din morți.” (Compară Fil. 3, 10; Apoc. 20, 5. 6.) „Deci fiți trezi totdeauna și vă rugați, ca să fiți vrednici, a scăpa de toate acestea, ce au a se întâmpla, și a sta înaintea Fiului omului.” (Compară Fapt. 4, 41.)

„Cine-ar ști meritul lor,
Care la-acoste povori
Să afle deja în ei!
Puține sunt corurile,
Pentru'acei, pre cari regele,
Spre iubire-i aprinde.
Când Seraftim s'acoper,
De puterea lui să 'ugrozes,
Totuși de a sa mireasă
În coroana minunată,
Pe tronul cel fără de pată
E privit față 'n față.”

Iar aici sună: Cine are înaintea sfințeniei dumnezeiești și dreptăței înfăcărata dreptul, pe lângă toată vina și păcatul oamenilor, a resculării și dușmăniei contra lui Dumnezeu, acuma încă conținutul mântuirii a cărței de șapte ori sigilatâ pentru oameni a-l valoriza? Propriuzis nu poate fi dela căderea în păcat cu dreptul mai mult vorba despre conținutul iubirei, ferici-cirei și mărirei cărții pentru cei păcătoși. Că cine în cer sau pe pământ sau chiar sub pământ ar putea dovedi un fapt, care ar putea cumpeni cădere-a în păcat cu toate urmările sale și judecata morții și a condamnării ar delătura? Numai atunci, când delăturarea și repararea păcatului și a nelegiuirilor oamenilor după regulile dreptăței și sfințeniei dumnezeiești să face, poate încă fi vorba despre res-cumpărare. Aceasta gândește!

Întrebarea este pusă. „Un înger tare,” o fi fost un arhangel, a lăsat să sune glasul de erold așa de puternic, că toată natura și făptura în imperiul celor vii și a celor morți l-a auzit. Oare veni-va un răspuns? Și de unde și dela cine? Aceasta este cea mai mare întrebare. Nu cine învinge, sau dacă se va sfârși războiul. „Și nimene în cer nici pe pământ nici sub pământ nu putu deschide cartea și a căuta în ea.” Nici un Cherubim sau

Seraftim, nici un Gavril sau Mihail; toți sfinții îngeri tac. Ei sunt servii lui Dumnezeu și formează garda de corp a maiestății cerești, dară a espia vina păcătoșilor ei nu pot. Și cei mai buni și cei mai sfinți îngeri tac.

Enoch a umblat trei sute de ani așa de plăcut înaintea lui Dumnezeu, că el fu fără de moarte dus la Domnul. Dară aici nu poate el nimic și să îmbrace în tăcere.

Abraam a fost numit prietin alui Dumnezeu și i-a fost iertat a scoate pre un Lot diu pierirea Sodomei prin rugăciune, dară nici el nu respunse, că el nu știe sfat.

Moisi a pus de multe ori rugăciune mijlocitoare pentru Israil, când mânia dreptului Dumnezeu voia să mistuie pre resculători; dară aici nu poate mijlocitorul vechiului așezământ nimic face și tace.

Ilie odinioară atât de puternic s'a rugat și a lucrat, că la cuvântul lui să închise și să deschise cerul, dară a deschide cartea el nu este vrednic. El stătea la Dumnezeu în așa înaltă fa-voare, că i-a fost iertat a merge în car de foc la cer, dară aici nu e el în stare, a face ceva pentru lumea pierdută.

Toți *psalmiștii* cei pioși și sfinții *profeți* a vechiului așezământ să îmbrace în tăcere când sună strigătul îngerului: „Cine este vrednic, a deschide cartea și a rupe sigilele ei?” Toți îngerii, toți oamenii, și Satana trebuie să tacă acuma. Oare ce să fie acuma din omenimea căzută? Oare să se ducă judecata de moarte la îndeplinire pentru toți? Tot tace, numai unul nu poate suporta tăcerea cerului. Este Ioan, la care acuma i-se rupe inima de durere. El rupe aceasta liniște neplăcută cu plângere tare. El o pătește ca odinioară *Ieremia* (Cap. 9, 1): „Ah, de s'ar preface capul meu în apă și ochii mei într'un isvor de lacrimi, ca să plâng ziua și noapte pre uciișii ficei poporului meu!”

„Da, ar fi de-a plânge,
De n'ar fi Iisus;
Dar alui venire
Cerul ne-a adus!”

Epistola lui Pavel către :-: Efeseni. :-:

Continuare.

De H. Meyer.

Cap. 3, 1. „Pentru aceasta eu Pavel, legatul lui Iisus Christos pentru voi păgânii“. Ce memorabil: Pavel, „Apostolul lui Iisus Christos prin voia lui Dumnezeu“ (Cap. 1, 1) e un prins! Cum să convine aceasta cu puterea și onoarea și mărirea lui Iisus Christos? Cum cu onoarea și demnitatea apostolului său? Cum cu necesitatea cea mare, cu importanța cea toate întrecătoare, și urgența cea de lipsă a serviciului său? Oare nu întunecă onoarea Domnului și nu vatămă mărirea sa și nu pune puterea sa preste toate la îndoială? Oare nu ar degrata onoarea și vaza apostolului său, și cu aceasta și propria sa onoare în ochii oamenilor? Oare nu ar fi împiedecător serviciului apostolului, ar mărgini acela și ar micșora rezultatul lui? Noi, cu mintea noastră mărginită, dacă am avea puterea, de sigur nu am lucra așa, ci în toate am face din contra. Singur respectul înaintea Domnului, și încrederea, atât în înțelepciunea sa negreșită, precum și în puterea și Atotputernicia sa nemărginită, ne poruncesc nouă a ține înțelepciunea lui ca cea singur potrivită și nu a noastră. Dar apostolul nu i-a aceasta — cu privire la înțelepciunea cea negreșită și Atotputernicia lui Dumnezeu, — nu numai așa, ci el o și știe din pățanie: (Fil. 1, 12—20; II. Tim. 2, 9—19.) Cu mult mai sunător și mai lămurit, mai accentuat și pătrunzător ca toată predicarea cu cuvântul, și și decât mărturisirea cea mai elocventă a adevărilor dumnezeiești în cuvânt, este mărturia vieței, a umblărei și purtării în fapt creștină în toate împrejurările, și în cele mai mari, mai dure-roase și mai amare suferinți, în cel mai adânc dispreț și în strimtorările cele mai fierbinți. Și dacă să poate contrazice la toată mărturisirea, și celei mai lămurite și mai pătrunzătoare, și adevărul fiecărei mărturisire a credin-

ței să trage la îndoială, totuși trebuie să fie realitatea și adevărul *lăuntric* așa unor mărturisiri, și că mărturisirea credinței *astfel* depusă ca adevărată și veritabilă, și credința *astfel* mărturisită ca plină de putere și biruitoare recunoscută.

De tot a tăcea despre aceea, că prin așa suferinți și strimtorări, — și numai în și prin acelea solii și servii lui Dumnezeu și toți iubiiții devin pregătiți și desăvârșiți spre mărirea hotărâtă pentru toți.

„Pentru voi păgânii,“ zice apostolul. Lor le sunau toate suferințele și strimtorările, prinsoarea sa și lipsele lui de altcum. Nu din întâmplare au venit ele preste el (I. Regi 22, 34), nici în înția linie pentru el însăși, pentru propria sa pregătire spre mărirea dumnezească, ci pentru ei (Rom. 15, 2—3), — în tot cazul pentru înțregul corp alui Christos, și pentru toți aceia, cari au a mai fi adăugați. (Col. 1, 24.) Și de sigur, nu fără de scop, plan și țintă, — nu din buna plăcere, nu în mod de prisos, nelipsit, nu ca un adaus ușor de lipsit, ci ca lipsă factică. (I. Cor. 9, 19—22.) Fără de mult năcaz, suferinți și strimtorări de tot soiul, nu poate în aceasta lume, — în care domnește Satana, înrăutățitul (II. Tes. 2, 8) și-si are lucrul său în fiii necredinței, și tot face întărituri mai noi a păcatului, a necredinței și nelegiuirei, și caută a susținea și și lăți împărăția nedreptăței și răutăței — a se vesti evangelia bine, a se trăi o viață cu pietate, a se zidi casa lui Dumnezeu, adevărata locuință alui Dumnezeu în Spirit: In, la și cu toată aceasta lucrare să atacă împărăția Satanei, a principelul întunerecului, și trebuie purtată o luptă amară, înversunată și fierbinte neconenit contra aceleia, și toate întăriturile iadului, — a păcatului și morței, a necredinței, a nedreptăței și nelegiuirei dărmate. Zidirea împărăției păcei nu sâ poate întâmpla în pace și înțelegere cu cetățenii împărăției întunerecului și nu sub suferirea principelui ei. (Luca 12, 49—53; Mat. 10, 34—39.) Numai în

lupta cea mai crincenă, mai amarnică și mai fierbinte necontenită contra Satanei și toate lucrările sale; contra toată minciuna și toată rătăcirea și toată fățaria, contra toată răutatea, violența și perfidia, contra toată învătătura falsă și toți dolii și tot serviciul idololatrie să poate face mântuirea oamenilor și să zidească împărăția lui Dumnezeu, pot veni oamenii la Dumnezeu și Dumnezeu a-și ajunge scopul său cu oamenii.

Pe cum stă lumina în luptă contra întunerecului, binele contra răutății, așa stă și întunerecul contra luminei și răutatea contra binelui.

Aici e toată învoirea, toată încetarea luptei cu neputință; răul nu va fi bun, și binele nu va fi rău. Fără de milă trebuie și va dura lupta: Lupta până la sânge, lupta până la deplina biruință asupra puterii și dușmăniei Satanei și întregii sale armată infernală. Luptă, până toate lucrurile sale sunt pe deplin ruinate, stărpite, nimicite. Lupta trebuie purtată până la sfârșitul ei final și toate suferințele, lipsele și strimtorările ce vin din aceea trebuie răbdate. Lupta va ține până Domnul va veni, și pre Satana și toate lucrurile, uneltele și ajutătoriile săi pe deplin sunt învinși și-i va închide în lacul cel vecinic de foc. Numai pe pământul cel nou, pe care va locui dreptatea, va fi numai pace și nu va mai fi luptă. Iar până atunci, — în acest timp a lumei, până când suntem încă pe acest pământ, trebuie să fie continuată lupta cu biruință. Toți cei nu o fac, trebuie să împartă soarta Satanei. (Mat. 12, 13.) Apostolul a luptat aceasta luptă pentru Domnul său și cauza lui și pentru sfinții lui, și cu aceasta și pentru sine. Despre aceasta luptă spune el la capătul vieții sale, că e o luptă bună, și că el până la capătul său a luptat-o și coroana dreptății îi este depusă și-i va fi dată. (II. Timoteiu 4, 7. 8; Mateiu 16, 25.)

„Russellismul“ și doctrinele sale rătăcitoare.

(Continuare).

De A. P. Mihm.

În loc ca Iisus Christos să fie o ființă creată, învață Scriptura: „Toate printr'însul s'au făcut (adecă prin cuvânt) și fără de dânsul nimic nu s'a făcut, ce s'a făcut“ (Ioan 1, 3). „Toate s'au făcut printr'însul și pentru dînsul, și el este mai înainte de toate, și toate printr'însul subzistă. (Col. 1, 17). „Care fiind strălucirea măriei și imaginea ființei lui, și purtând toate cu cu cuvântul puterii sale, prin care a făcut (Dumnezeu) seculii.“ (Ebr. 1, 2, 3).

Nu numai preexistența lui Christos să tăgăduiește, să pare în general, că întregul sistem alui Millennial Dawn nu ar avea loc pentru personalitatea și lucrarea sfântului Spirit. Dacă să micșorează a doua persoană a Dumnezeirii în onoarea sa, atunci a treia să ignorează. Trinitatea să tăgăduiește.

2. În devenirea sa ca om avea Domnul nostru numai una natură și nu două naturi — cu aceasta dară tăgăduiesc ei persoana dumnezeuomenească alui Iisus.

Russell afirmă, în Iisus n'a fost nici o legătură sau amestecare a naturilor. Când el deveni Rescumpărător, a depus el ființa sa nematerială. El avea numai una natură, natura lui Adam înaintea căderii sale. Iisus n'a fost Dumnezeu pe pământ. El n'a fost Dumnezeu înainte a deveni om. El nu a fost pe când deveni om. Câtă vreme a petrecut el pe pământ era el numai un om.

Noi avem aici de lucru cu o tăgăduire a învățătorei esențială despre devenirea Fiului lui Dumnezeu ca om, la care cuvântul cel vecinic este înjosit pe stufa lui Adam înaintea căderii sale. Despre „mare este misterul pietății, Dumnezeu s'a arătat în corp“, nu voințe aceasta mișcat a ști nimic, și aceasta față cu așa locuri, pre-

cum Miha 5, 2; Isaia 9, 6; Ioan 10, 32; 14, 8—10; 17, 23. Ebr. 1, 2. 3. Bine zice Luthardt: „Aceasta-i tocmai singular în Iisus Christos, că în el amândouă s'au legat într'o unire, omenimea primită în împărtășirea Dumnezeirei și Dumnezeirea întrată în viața istorică a omenimei.“ Cum poate omul ajunge la Dumnezeu, dacă nu veni Dumnezeu la om? De nu e Rescumpărătorul „Logos“, Fiul lui Dumnezeu, atunci nu există nici o restabilire a oamenilor din moarte, nu-i viață dumnezească, nu-i libertate pentru noi, că sângur Dumnezeu este isvorul acestor bunuri.

Russellismul merge mai departe și afirmă:

3. Espierea, care a îndeplinit-o Iisus' a fost lucrarea unui om numai; ea a fost numai și total omeneste, fără ca în oare ce înțeles să fie dumnezească.

Moartea lui Iisus a fost moartea unei ființe creată. Moartea lui a fost o jertfă. Lucrul său de espiaie a fost lucrul unui om simplu. Acela, care a strigat pe Golgota: „S'a sfârșit!“ a fost numai un om.

Noi am voi acestei părere numai pe jumătate adevărată și pentru aceea rătăcită să-i punem în față cuvintele Scripturii: „Dumnezeu era în Christos, împăcând lumea lui-și“ (II. Cor. 5, 19). Nu pre un om simplu, ci pre „Domnul mării“ au crucificat capii acestei lumi necunoscându-l. (I. Cor. 2. 8.) Noi o ținem cu Luther, care zise odinioară: „Dacă eu cred aceea, că numai natura omenescă a suferit pentru mine, atunci Christos imi este un rău mântuitor.“ Și aici e acomodabil ce un om bătrîn alui Dumnezeu a spus nimeritor: „Diavolul atacă pre Christos cu trei fronturi de armată. Unul nu vrea să-l lase a fi Dumnezeu, al doilea nu vrea să-l lase a fi om, al treilea nu vrea să-l lase a face, ce el a făcut. Fiecare din cei trei vrea să nimicească pre Christos.“ Valoarea suferinței lui Christos e nemărginită, tocmai pentru personalitatea

sa nemărginită, care a suferit. Noi zicem cu Zinzendorf:

„Al meu Domn e Iisus Christos,
Cum Duhul mă învață!
Caută 'n moartea lui — vezi colo,
Cel ce n'o vede îi rău.“

Intregei intuițiune Russellistă despre acest punct zace o părere insuficientă (neindestulitoare) despre legea dumnezească și dreptatea dumnezească, despre vina și stricăciunea omului prin păcat ca bază. În tot locul în Scriptură este baza îndreptării păcătoșului înaintea lui Dumnezeu aceea, ce Pavel numește „dreptatea lui Dumnezeu.“ (Rom. 3, 22—26; II. Cor. 5, 21; Filip. 3, 9 etc. La Luther: „Acea dreptate, care are valoare înaintea lui Dumnezeu“). Iar aceea este dreptatea cea îndreptățitoare, propria dreptate alui Dumnezeu, de Dumnezeu gătită în Fiul său, și care o primim prin credința în el.

Russellismul învață mai departe:

4. Distrugerea (nimicirea) lui Iisus Christos, precum și neînvierea corpului lui Iisus din mormânt.

Un pilastru fundamental în sistemul „Millenial Dawn“ a păstorului Russel este explicațiunea sa despre cuvântul „Moarte.“ El învață, că cuvântul „Moarte“ are în scriptură numai o însemnătate neschimbată. El însemnează esclusive: „Incelarea existenței.“ Toată ființa omenescă, care moare înceată a exista, să stinge, în substanța sa trupească și sufletească să *anulează*. „Ei să fie, ca și când n'ar fi fost nici odată.“ Când Iisus Christos să făcu mijlocitorul nostru, a plătit el pedeapsa omului păcătos. Deoarece moartea, adecă nimicirea, face pedeapsa omului păcătos, a suferit Iisus și aceasta pedeapsă, adecă nimicirea. Ca mijlocitor a dat el viața sa omenescă pentru oameni. El a încetat a exista. El fu nimicit. (Continuăm).

„Temerea de Dumnezeu este isvorul vieții, ce depărtează pre om de lașurile morței.“ Proverbele 14, 27.

PENTRU COPIII NOSTRI.

Colectat de B—r.

Nu arătătoarele, ci ciasul.

Un indian veni odinioară cu două arătătoare de cias la cesar și-i zise: „Regulează-mi aceste două arătători, ele de mai mult de un jumătate de an nu arată bine vremea!”

„Dapoi unde-ți este ciasul tău?”

„Acasă în coliba mea.”

„Da, dară dacă tu nu-mi dai ciasul, eu nu-l pot aduce să umble bine.”

„Dapoi că eu ți-am spus, că la cias nu este nimic de reparat, ci numai la arătătoare, și acelea ți le-am adus aici. Acuma ai vrea să aiibi ciasul, ca să-mi poți apoi scria o socoată mare.”

Mânios merse el de acolo. Ce un om fără de minte! Așa zicem noi cu zimbire închibzuită. Dară oare nu sunt mulți oameni tocmăi așa de fără minte în modul lor, dacă ei numai despre aceea să îngrijesc, că umblarea lor pe din afară să fie onorabilă, ca să nu se poticnească și să nu arate golătate, ca să nu poată oarecineva spune ceva în urma lor? „Fă drept și nu te sfii de nimenea,” acestea sunt cele două arătătoare, la acăror umblare bună să ia sama, atunci sunt ei foarte îndestulați cu sine. Dară ciasul, inima, care toate le stăpânește, să rămână cum este. Să tem, că pentru aceasta vor fi prea mari speșele că atunci trebuie ruptă legătura cu nu puține păcate și favorizate și aceasta sau ceea-laltă a vechiului eu păcătos trebuie tăgăduit. Aceasta dară nu să aduce la măiestrul cel mare creșc, ca să o aducă la umblare potrivită. Dacă despre așa lucruri să predică, să duc de acolo mânioși și-și închipuiesc, că arătătoarele umblă bine, și dacă dela umblarea arătată în cuvântul adevărului binșor s'au îndepărtat.

Ciasul trebuie să-l am,” zice Măiestrul cel mare. Asta-i tot așa, ca și când ți strigă în cuvântul cunoscut: „Fiul meu, fiica mea, dă-mi *inima* ta și ochii tăi să aibe plăcere de căile mele”.

Datu-i-ai tu în pocăință și părere de rău, în credință și credincioșie inima ta? Dacă Spiritul sfânt a curățit-o cu focul său, a umplut-o cu puterea sa, atunci și arătătoarele vor umbla bine, că ele să stăpânesc din lăuntru, atunci vor fi și faptele și cuvintele tale spre plăcerea măiestrului tău. Că „din inimă iasă viața”, dintr'o inimă nouă, sfințită lui Dumnezeu vine viața cea nouă, plăcută lui Dumnezeu. Pentru aceea voi copiiiilor, dați inima voastră de timpuriu Domnului Iisus, ca el să o ocupe ca locuința sa, și voi veți avea o viață fericită și plină de soare și bucurie.

Puterea iertărei.

Într'un regiment așezat într'un oraș englez a servit un soldat, care pentru o crimă fu înștiințat la general. A fost mai de multe ori simțibil pedepsit. Când auzi generalul numele lui, a strigat uimit: „Ce? Acesta iarăși să află în protocol? Acesta-i neobrigibil. La acesta am făcut cercare cu pedepșire de închisoare, cu bătăi, cu desgradare, — așadară am cercat toate; nu ne rămâne alta de făcut, decât să spunem asupra lui sentința morții.” Acum pași înaintea lui un sergent, în acărui companie servi desentorul și — cerând îngăduință a vorbi — zise astfel: „Încă una n'am probat cu el.” „Ce ar fi aceea?” — întrebă generalul. „D-le general,” răspunse sergentul, — „până acuma nu i-s'a iertat lui încă.”

„A ierta”, strigă generalul uimit. Dară s'a mai gândit puținel. Apoi a chemat pre desentor înaintea sa, că ce mai are de spus la pira adusă asupra sa? „Nimic alta,” — răspuse soldatul, — „ca aceea, că-mi pare rău pentru aceea, ce am făcut.” El n'a mai socotit la alta, decât că pentru recăderea sa va căpăta oarecareva pedeapsă mai aspră; așa a stat el înfrînt și tremurând înaintea judecătorului său. Generalul a aruncat o privire prietenoasă, dară compătimitoare la el și îi zise astfel: „Deci, — cu aceasta ocaziune am hotărît noi, ca — să-ți iertăm!”

Soldatul a fost de tot răpit de uimire, n'a îndrăznit a crede auzului său: a amuțit. Indată isvoriră lacrimi din ochii săi și plîngea ca un copil. Adăne umilit a dat mulțămînt generalului, și merse afară — ca să rămână tot omul cel vechiu, împotrivor și neeparabil? Nu, din aceea zi fu pe deplin schimbat.

* * *

Cel ce a spus aceasta întâmplare, a văzut mai târziu și a mărturisit despre aceea, că un de tot alt om s'a făcut din el. Bunătatea cea pătrunsă de grație a făcut aceea, ce nici prin îndoită asprime nu s'ar fi putut ajunge. Indurarea l-a învins pre el; după ce a primit iertare, aceasta l-a mînat pre el la supunere mulțămîtoare. Oare iertarea de păcate dobîndită pentru Christos mai puțină înriurire să exerceze spre noi? Rău stă la copii a fi nesupuși părinților și învățătorilor lor, dară și ei pot tot așa să-și cunoască nedreptul și vina lor, și să se întoarcă cu căință a face bine aceea, ce ei au stricat prin nesupunere. Dară cei ce lucrează răul contra părinților și învățătorilor lor prin nesupunere, totodată supără și pre Dumnezeu, care a zis: Cîntește pre tata tău și pre muma ta, ca să-ți fie bine, și să trăiești mult. Așadară înainte de toate cătră Dumnezeu trebuie să vă întoarceți, voi copiii, el vă primește de veniți cu căință adevărată la el și vă iartă, și

atunci numai veți ști voi ce-i fecicirea, când vă vor fi iertate păcatele.

— — —

Cavalerul George.

E cunoscută icoana, care arată pre George, care șede pe cal, cu potcoava calului calcă pe bălaur, pre care el apoi îl străpunge. Mulțimea poporului așa gîndește, că acela a fost un monstru adevărat, pre care mîna cea curajoasă a cavalerului l-a ucis, dară nu știe, că aceasta trebuie spiritualmente înțeles; că acest monstru e Satana, — șerpele cel vechiu, — pre care George l-a învins prin credință. Cei învățați foarte puțin știu spune despre acest viteaz curajos alui Iisus Christos. Să vestească aceasta împrejurare acest adevăr mare: „Viața voastră este ascunsă cu Christos în Dumnezeu,” ca nici noi să nu ne simlim la aceea, ca faptele noastre numai oamenii să le vază, ci să ne bucurăm de aceea, că numele nostru este scris în cer.

George a fost un tînăr dintr'o familie nobilă din Capadochia și ca tînăr a pășit în serviciul militar roman. Prin vitejia sa într'atîta s'a distins că împăratul Dioclețian îl iubi foarte și îl arădică la demnitate înaltă. Dară George a servit cu mai mare demnitate la alt Domn, care nu era altul, ca viul Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Christos. Când Dioclețian a declarat acestuia războiul, cavalerul George a pus jos demnitatea sa lumească și a arădicat în public protestarea sa contra hotărîrilor și cruzimilor împăratului. La aceasta răspunsul nu cu condeiu și cernală s'a dat. Dioclețian n'a suferit contrazicere, așadară nici prietenia lui George nu i-a mai trebuit. El apucă pre George și-l aruncă în închisoare. Încercarea prin promisiuni mari și chinurile cele mai crude nu au sguidit statornicia sa. Pentru aceasta fu el decapitat în anul 303, în 23 Aprilie, afară din oraș.

Intreaga biserică veche a vestit pretutindenea pre sfântul George, că el a fost un serv cu mare dar împodobit alui Iisus Christos. Înainte de toate s'a făcut el exemplul inimilor creștine în serviciul militar. Așadară putem fi siguri de aceea, că el prin viața și suferința sa a dat simbolul foarte strălucit a curajului credinței creștine. Cu iubire mulțămitoare ne amintim și noi de el, de câte ori vedem înaintea noastră icoana ce pre el il arată; ne silim cu serioșitate și zel la aceea, că cu ceata cea puternică a Domnului — asemenea lui George — și noi să biruim și să călcăm sub picioare pre bătrînul Satană.

Dapoi voi copii, cum ați voi, să biruiți voi pre Satana, ori să vă biruiască el pre voi? El e mai tare decât voi, și cu ușor vă poate birui, dară dacă voi vă ascundeți pe după Domnul Iisus, atunci Satana nu vă poate face nimic, că Domnul Iisus e mai tare decât el! Veniți voi dară în tineretea voastră la Domnul Iisus, el invige pre Satana pentru voi.

Regele danez și valul mării.

Canut, regele Daniei, n'a iubit pre lingușitorii. Cu ocaziunea unei preumblări pe malul mării îl numără curtenii săi regele pământului și a mării. La aceasta șezu regele danez la marginea apei și întinzând picioarele sale în vuetul valurilor, zise: „Mare! îți poruncese, să nu-mi umezi picioarele!“ Dară valurile și mai departe îl udară. „Vedeți, lingușitorilor, zise el, mie nimenea nu mi se supune, numai lui Dumnezeu.“

Roaderea conștiinței.

A fost apăsât acordul în casa lui Detlefoz. Mama n'a putut uita acela paș a fiului ei celui mai bătrîn, că el s'a alăturat către Bapțiști. Oh ce rușine în privința familiei ei.

„Așa crezi doară,“ — zise mama, — că aceia oameni, cari umblă la bise-

rică, nu sunt așa de onorabili, ca cei ce aleargă la adunare?“

„In fapt, mamă,“ — respunse Vilhelm, — „mulți oameni onorabili sunt între ei.“

„Dapoi soții tineretei tale nu umblă și ei la biserică?“

„Așa-i mamă, și ei merg la biserică, dară numai dimineață și și atunci foarte neregulat. Iar după amiază merg foarte regulat la dans și jocuri. Și tocmai așa de regulat vin acasă seara târziu sau de dimineață. Iar de ce eu am lipsă, aceea sunt aceia oameni, cari mă înțeleg, participează la pătaniile mele și mă ajută la aceea, ca să rămân credincios Domnului, căruia i-am sfințit viața mea.“

„No, da, că cu voi nici odată nu găta omul, voi toate te știți mai bine! Tu ai fi trebuit să rămâi la biserică. Și eri zise preotul către mine, că el ar fi avut mult de lucru pe sama ta la reuniunea tinerimei.“

Vilhelm oftă una, apoi tăcu el. Dapoi că nu avea nici un scop a vorbi mai departe. Ei doi au trăit în două lumi diferite, și așa era cu neputință a fi una în cuget. Cu toată ocaziunea deveni mamă-sa foarte iritată, când au vorbit despre lucrurile credinței și cu aceasta a câștigat numai amărăciune tînărului.

Dară într-o zi s'a întâmplat un lucru înfricoșat. Dintre soții tînăreței lui Vilhelm câțiva au beut mult și s'au certat cu un tînăr din comuna vecină pentru o fată, în care ceartă au împuns pre acela tînăr spre moarte.

Oamenii au șoptit multe de toate. Au amintit oarecare numi, dară când au stat înaintea judecătorului, atunci n'a văzut nimeni nimic. Mama lui Vilhelm gălfezi foarte, când auzi aceste vești diferite, dapoi că cunoștea pre aceia tineri, cari au luat parte în ceartă, din copilăria lor. Tot aceia au fost, pre cari ea îi oferi fiului ei de soți. În sfârșit erumpse din mama oftarea, care Vilhelm o luă ca îngăduință mare:

„Dapoi totuși îmi pare bine, că tu ai devenit pios, așa ceva totuși nu să întâmplă în reuniunea tinerimei.“

„Nu, mamă, în reuniunea tinerimei nu stăm cu cuțitele față în față“, — răspuse tinărul, care la acest gând era silit a zimbi.

Dară ucigașul a rămas nedescoperit.

* * *

Douăzecișicinci de ani au trecut dela aceasta întâmplare.

Mama lui Vilhelm după multă luptă grea, lăuntrică încă a ajuns la pacea cu Dumnezeu, și de mult s'a și mutat în patria cea mai bună. Precând era Vilhelm într'o zi în patria sa și a făcut o primblare cu sora sa, ea dintr'odată întoarse vorbirea la alt teritor.

„Nu ai cunoscut tu pre Teodor Ohligs?“

„Oh da, dapoi că el a și fost soțul meu cel mai dintîiu la jucare, și așa cred, că mai tot în acela an, ba în tot aceea lună ne-am născut. Ce s'a întâmplat cu el de atunci?“

„Oh, gândește numai, el trebuia să aibe un sfârșit înfricoșat. Tata lui foarte s'a îmbogățit! Țarinile sale le-a vândut cu preț favorabil. Cât a cerut, atâta a fost silită să dea fabrica, care a recurs la pământul. Apoi începu a se simți foarte mare familia lui și abia mai cunoștea pre cunoscuții săi de mai nainte. Teodor, despre care vorbim, a căpătat și mai mulți bani în căsătorie, într'atâta, că ar fi putut trăi zile bune; dară nu avu zile bune. Așa era el, ca și cel ce nu-și găsește nici într'un loc odihna. Așa s'a simțit, ca și când l-ar alunga cineva. Deoarece avea destui bani, și-a cumpărat un cal iute, pe care a alergat prin ținutul întreg. Acuși era aici, acuși acolo. Oamenii îl numiră „Dodu“ cel sălbatic.

Când vedeau din depărtare ceva nor de prav, atunci erau siguri, că Dodu vine alergând. Apoi să uitau unii la alții cu o privire multspună-

toare și-și șoptiră: „Oare cine-l alungă iarăși?“

Așa merse aceasta multă vreme; până când într'o zi, după ce își făcu deosebita sa alergătură sălbatică, întră la socrul său, a legat calul său acoperit de spumă, apoi merse în șură și... s'a spânzurat. Gândește numai, ce înfricoșat e aceasta!“

„În tot cazul e înfricoșat! Dară oare de ce s'a întâmplat aceea?“

„Ah aceea-i înfiorător! Oamenii multe vorbesc: Dapoi că știi tu, că cu mai mulți ani înainte de asta, când erai tu de șasesprezece-șaptesprezece ani, a fost aici un omor?“

„Oh da, aceea eu o știu încă bine! Dară cercarea judecătorului s'a oprit în năsip, că părinții făptuitorului celui presupus au putut să dea mulți bani la advocați, la care i-a fost rezultatul, că pre acuzat din lipsa de mărturii îndestulitoare îl mântuiră.“

„Da, așa s'a și întâmplat aceasta! Dară acum ia răși veni întâmplarea cea vechie la suprafață. Unul altuia șoptiau oamenii în urechi: „Conștiința nu-l lasă liniștit. El a fost acela și nimene altul.“ Ce-l folosește pre el calul cel iute, furiile (nălucile urmăritoare) sunt mai iuți.“

Sora să înfioară, iar Vilhelm tăcu și trecu pe lângă sora sa cu o privire obosită. A trecut preste cei douăzeci și cinci de ani în gând și acumă văzu el un val mare și tare venind spre el. Oare unde ar fi ajuns el la țarm, dacă mila lui Dumnezeu nu-l răpește afară, ca pre un tăciune din foc. Câte trebuia să ajungă el în acești ani, dară toate s'au potrivit în aceasta melodie:

„Ah, unde aflu așa Domn,
Că el, care e tot mai bun
Din zi în zi către mine.

În sfârșit apucă el mâna sorei sale și adânc mișcat zise astfel: „Păcatul este ruinul oamenilor, dară mila lui Dumnezeu este viața vecinică.“

— — —

LECȚIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă, în 26 August.

34. Cum ajunse Iuda în captivitate.

II. Regi 25, 1—21.

Cuvânt de aur: „Viu sunt, zice Iehova, Domnul, nu mă plac în moartea celui nelegiuit, ci să se întoară cel nelegiuit dela calea sa și să trăiască.“ Ezekiel 33, 11.

O tristă soartă, după multă îndemnare și muștrare din iubire, îl ajunse pre poporul cel neascultător și ne-supus, nemulțămitor. Ce fericit era acest popor până asculta glasul lui Dumnezeu și făcea dreptate; dară ce nefericire îl ajunse, când nu mai asculta, nu mai voia să umble pe căile adevărului, dreptății și iubirei. Până Iuda avea regi temători de Dumnezeu le merse bine, Dumnezeu era cu ei, dară când și acia deveniră din ce în ce tot mai răi, Dumnezeu i-a lăpădat cu tot cu popor. Dară nici acuma, după ce el din pedeapsă îi dădu în mâna vrăjmașilor lor, încă îi chiamă cu iubire prin cuvântul profetului, ca să se întoarcă către el și să nu piară în nelegiuirea lor. Acesta să-și o însemne tot. omul și să caute pre Dumnezeu.

Duminecii, în 2 Septemvrie.

35. Păstorul cel adevărat alui Israil.

Ezekiel 34, 1—31.

Cuvânt de aur: „Iehova este păstorul meu, nimic nu-mi va lipsi.“ Psalm 23, 1.

O grea pără aduce aici chiar Dumnezeu asupra păstorilor poporului, cari nu aveau grijă de turmă, ci să păstoriau pre ei, ba mai rău o făceau: ei tulburau apa și călcau pășunea cu picioarele lor. Și aici e la loc proverbul despre peștele, acărui cap, nu coada, să caută mai înainte, ce miros are. Invățătorii școalei du-

minecale încă sunt niște păstori de miei, și ar fi bine, dacă ei nu ar lua lucrul încredințat lor ca de ris ori de glumă și petrecere de vreme, și dacă nu ar tulbura apa cuvântului limpede și pășiunea spirituală a o călea cu picioarele; adevă nefăcând aceea ce ei spun altora, umblând altcum și vorbind altcum. Vorbirea și umblarea lor trebuie să fie în consunare. Iar de nu va fi așa, bunul Dumnezeu nu-și va lăsa turma sa, ci o vă pășuna și o va duce la apa limpede, iar pe păstori îi va pedepsi după cuvântul său. El încă e păstorul turmei sale, la care nimic nn-i lipsește sub păstoria sa.

Duminecă, în 9 Septembrie.

36. Daniel să teme a se spurcă.

Daniel 1, 1—20.

Cuvânt de aur: „Daniel și-a pus în inima sa, să nu se spurce prin bucatele regelui, și prin vinul ce bea el.“ Daniel 1, 8.

În Dumineca trecută am auzit noi despre păstoriarea turmei și mai ales a mieilor lui Iisus. Astăzi avem noi de lucru cu unul, pre care Domnul, Păstorul cel mare l-a învățat și păstorit. Daniel era un tânăr, care din cele ce a învățat în patria sa, în casa părintească, dela oameni și păstori credincioși, nu voia să îngăduie. El a învățat a se teme de Dumnezeu în tinăreța sa, și mai târziu o vom vedea, că nici la bătrîneță nu o lăsa. Oh, voi învățătorilor, ce mare e răspunderea voastră înaintea lui Dumnezeu pentru mieii cei încredințați vouă.

Duminecă, în 16 Septembrie.

37. Trei bărbați în cuptorul înfocat.

Daniel 3, 1—30.

Cuvânt de aur: „Când vei umbla prin foc, nu te vei frige, nici nu te va arde flacăra.“ Isaia 43, 2.

Și lecțiunea de astăzi ne dovedește despre niște tînări, cari de timpuriu

căutară pre Dumnezeu, și nu înzădar: ei îl aflară și într'atăta s'au înrădăcinat în el și s'au înerezut în cuvântul lui, că nici chiar cea mai mare furtună a ispitei, cuptorul înfocat, nu era în stare a-i clăti. Ferieciți tinări! Ferieciți accia lucrători, învățători și păstori sufletești, cari astfel au lucrat cu credincioșie și păstorit aceste suflete. Ei vor străluci ca stelele pe bolta cerului. Nu ai voi și tu frate, căruia îți sunt încredințați micii lui Iisus, să lucrezi cu așa credincioșie, ca lucrul tău să aibe valoare.

Duminică, în 23 Septembrie.

38. Ospățul lui Belșazzar.

Daniel 5, 1—17.

Cuvânt de aur: Proverbe 16, 18.

Datorințele serviciilor lui Dumnezeu.

Pe când voim a ne ocupa cu chestia cea foarte importantă, înainte de toate trebuie să știm și aceea, că *cine sunt în fapt servii lui Dumnezeu?* La aceasta întrebare e răspunsul potrivit acela, că tot insul, care să silește cu deplină devotare a fi următorul și făcătorul poruncilor lui Dumnezeu. Servii lui Dumnezeu pot și trebuie să fie: bărbați, femei, copii și fete.

Pentru limpezirea acestei cauză trebuie și la aceea întrebare să dăm răspuns hotărît, că cum, sau prin ce poate deveni servul lui Dumnezeu? Prin veritabila, sincera și adevărata pocăință! ceea ce sfântul Spirit alui Dumnezeu lucrează în inima tuturor acelora, cari primesc cu credință învățătura, sfânta evanghelie alui Iisus Christos, și folosesc aceea totdeauna ca norma vieții între toate împrejurările.

Accea ceată, care din toate popoarele, națiunile, să întoarcă din păcatele sale și dorește a umbla în lumina

sfântului Spirit, formează împreună societatea serviciilor lui Dumnezeu.

Problema cea mai supremă a serviciilor lui Dumnezeu e aceea, ce Domnul Iisus amintește în evanghelie, că: „*Căutați mai înainte împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui.*“

Servii lui Dumnezeu tot așa datoriți au față de împărăția lui Dumnezeu, cum o au supușii împărățiilor pământești față de împărăția lor. Problemele sunt diferite, dară fără de problemă, fără de datorință nimenea nu este. Fiecare țară își are cetățenii săi, apoi bărbații conducători, cari aranjază cauzele țării, și veghiază asupra prosperității țării și ca fiecare membru să-și facă datorința. Sunt mai departe bărbați conducători la comitate, și sunt cari să ocupă cu toate cauzele țării. Și aceea țară e înfloritoare și să bucură de prosperitate, în care fiecare cetățean să silește a corespunde datorinței și însărcinării sale.

Așa este și împărăția lui Dumnezeu aici pe pământ. Sunt cetățeni simpli și bărbați conducători. Aceștia au o datorință neapărat de strinsă a se sili și a lucra dimpreună la aceea, ca împărăția lui Dumnezeu aici pe pământ să fie cât mai înfloritoare și cât mai glorioasă! Și ca aceasta s'o valorizeze trebuie ca tot insul să știe datorința sa.

Cea dintâiu și și cea mai mare datorință a fiecărui membru este, ca să arute cu viața sfântă, zel spiritual și exemplu bun, că de și ei trăiesc pe pământ, dară sunt cetățeni cerești. A doua datorință foarte importantă, tocmai ca cea de mai înainte sste, că fiecare membru după putință și conform veniturii său să dăruiască pentru susținerea și lățirea împărăției lui Dumnezeu.

Dupăcum în vremea de pace, dacă am plătit darea și am îndeplinit datorințele împărțite nouă, am fost din partea autorității foarte liniștiți, dară dela izbucnirea războiului îngreună datorinți neobicinuite pe cetățenii țării. Nimenea nu poate numi al său

aceea, de ce este lipsă pentru apărarea patriei. Autoritatea are dreptul a lua toate dela noi, ba nu numai aceea ce avem, ci și cu noi înșine poate face aceea ce voințe, dacă o pofteste lipsa. Am ajuns vremuri neobicinuite și aceasta a adus preste noi datorinți neobicinuite.

Tot așa stăm și față de cauzele împărăției lui Dumnezeu. Datorinți neobicinuite s'au pus și pe servii și servele lui Dumnezeu, atât pe teritoriul dărniciei, cât și în toată privința.

Acuma și pentru scopul misiunii trebuie cu mult mai mult dăruit ca în vremea de pace, ca să se împlinescă ceea ce este scris la I. Cor. 9, 13—14. Dară nu numai cu ceva mai mult, ci socotind către aceea, dupăcum la tot felul s'a supt prețul. Și aceasta nici nu-i așa greu, numai dacă este bună voința și iubire către Dumnezeu. Că astăzi dacă vindem o părechă de pui, căpătăm o sumă de bani pentru ei. Sau dacă dăm vr'o câteva ouă sau câteva litre de lapte, tot așa! Pentru doi purcei vine suta, și pentru niște vite mai mari să capătă miia. Așadară acuma este de unde da cu abundență, numai dacă nu ascultăm de șoptirile Satanei, ci de euvântul lui Dumnezeu și căutăm la lipsa împărăției lui.

Și încă afară de dărnicia pentru scopul misiunii ar trebui aranjată colectă regulată în fiecare adunare pentru ajutorarea orfanilor, văduvelor și invalizilor. Că de aceia vor fi mulți după războiu; și despre aceștia noi trebuie să ne îngrijim.

Foarte mari datorințe să așază pe bărbații mari conducători, pe servii bisericei, pe bătrînii adunărilor, pe diaconi și pe evangeliști, și putem hotărît afirma, că dacă aceștia sunt oameni spirituali și împlinesc însărcinarea lor cu credincioșie și devotare, atunci își vor face membri datorința lor.

(După cum vedem, că la lucrul pământesc acuma femeile lucră ca bărbații: ară, samănă, cosesc, etc., ceea

ce ele nu au făcut în vreme de pace, așa trebuie să facă femeile creștine în privința lucrurilor împărăției lui Dumnezeu, ceea ce au făcut până acuma bărbații, trebuie să se silească a face acuma femeile tot aceea, ce e de lipsă, dacă nu este bărbat, sau dacă nu are acela dar, și este femeie, care o are).

(Până sunt bărbați, cari pot face oareceva, și dacă nu așa, cum ar trebui de bine, le sună cuvântul apostolului: I. Cor. 14, 34—35. Că sunt femei, nu puține, cari ar voi să poarte pălăria (colopul), și o și poartă la unii bărbați. Acelora nu le-ai da friul, că ușor ar băga cocia în șanț. Red.)

Datorința bătrînilor, sau a păstorilor adunării este, ca să veghieze cu credincioșie asupra celor rescumpărați ai Domnului, a-i pășuna pe pășunea evangheliei, adică a-i învăța a cunoaște misterul evangheliei. Mai departe să-i rețină dela orice lucrare, cari au urmare păgubitoare. Indemnarea cu iubire, mustrea și pedesirea trebuie să fie la ei așa la îndemână, ca la păstor toiagul. Că așa un bătrîn, care nu face aceasta așa, din oarecareva cauză, doară pentru că nu are vreme, sau pentru aceea, ca să nu fie urit, acela nu-i păstor, ci naimit. Așa unul atâta folosește cauzei Domnului, ca acela păstor, care să culcă lângă turmă și doarme; iar turma merge încotro voințe pentru că păstorul doarme și nu are grija de turmă. Cu durere, așa păstori să găsesc adeseori. Deși aceasta nu ar fi iertat să se întâmple. Bătrînul sau păstorul, care e rinduit a griji de turmă, nu-i iertat să se ocupe cu altceva. Că ocupațiunea pământească e tot așa păgubitoare păstorului, ca la fiecare credincios cugetarea trupeișă (Rom. 8, 6). Că dacă păstorul unei turme de oi nu poate fi totodată și plugar, cu cât mai mult păstorul aceleia turme, care e cu mult mai scumpă ca oile?

Iară dacă un bătrîn pentru aceea nu îndeamnă, muștră, pedepsește, ca

să nu fie urit, despre așa unii spunem cu cuvântul apostolului, că nu sunt servii lui Christos (Gal. 1, 10).

Bătrînii, cari păstoresc asupra sufletelor, trebuie să cunoască tot lucrul periculos și păgubitor, și ei trebuie să vadă toate, și nimic a nu trece cu vederea, câte nu sunt creștinești, nici la tînăr nici la bătrîn, că ușor să poate întâmpla să cază în păcatul căutărei la față; dară nici un căutător la față nu va ajunge în împărăția lui Dumnezeu.

Dupăcum fiecare turmă de oi își are păstorul el deosebit, că dacă un păstor are a veghia asupra mai multor turme, nici de una nu poate griji regulat, așa este și păstoria spirituală. Pentru aceea trebuie să ne silim la aceea, ca să fie cât mai mulți păstori lângă țărma Domnului. Și aceasta foarte ușor se va face, dacă tot însul își va face datorița.

Aici nu va strica a aminti și aceea, că foarte întunecoase și obscure idei în adevărurile evanghelice au toți aceia, cari tîn aceea, că lucrul cel mai suprem a păstorilor sufleteste e a boteza și a servi cu Cina cea sfântă a Domnului, și despre aceasta așa gîndesc ei, că aceasta numai persoane excepționale o pot face, ceea ce și de acolo să vede, că (ei) nici nu prea fac altceva, ce trebuie făcut) pre unii li numesc „botezători“, pre alții „împărțitori de cină.“ Pe când dacă pre cineva l-am ales ca bătrîn și l-am ordinar, acela să și poate încredința atât cu botezarea cât și cu servirea la masă. Și oare cine ar și putea aceasta mai cu dreptul face ca acela, care grijește (?) sufletele, trăiește între popor și cunoaște pre fiecare (?). Pavel, care a fost un apostol puternic așa zice, că el afară de Crispu, de Gaiu și de casa lui Stefana pre nimeni n'a botezat. Și puteau fi mulți, cari fură botezați pe vremea apostolilor, acărur nume nici nu-i amintit în Biblie. Așadară datorița cea mai mare și mai însămnată a păstorilor sufleteste este grijirea și păzirea sufletelor.

Diaconii sunt îngrijitorii lucrurilor materiale. Ei sunt comptabilii (casarii), îngrijitorii săracilor și orfanilor. Și ei tot așa, ca păstorii sufleteste trebuie să vadă toate, și unde gădesc lipsa, să se silească a o alina și a șterge lacrimile. Și ca aceasta să o poată face e de lipsă, ca pre membri nefecetate să-i îndemne la dărnicie. Dară aceasta numai un dăruitor credincios o poate face. Pentru aceea ca diacon numai așa un membru e iertat a alege, care e un dăruitor credincios. In general nu-i iertat a alege pre un om sgârțcit nici la un fel de serviciu, că mai mare neleguire nu poate face nici o adunare, că sgârțcitul e una cu desfrinatul. Dacă în caz așa lipsă sau mizerie ar descoperi un diacon, pentru care a se descoperi sau alina trebuie o mai mare sumă, la care el nu ar fi imputenicit, sau nu este suma de lipsă, aceea apoi trebuie s'o aducă la timp potrivit înaintea frățietății sau din caz la comitetul (antistia) adunării, că lucrul să se facă pe o cale regulată. Așa diacon, care este încredințat ca cassar a da serviciilor comunității cele ce se cuvin lor, trebuie să fie și la aceea cu atențiune, că oare acela serv poate trăi din aceea, ce capătă; oare nu simte scădință și nu duce lipsă. Aceasta mai ales acuma trebuie s'o tînă înaintea ochilor, la aceasta vreme neobicinuită, când în toate e așa de mare prețul, și plata fiecărui lucrător s'a stuit. Nu așa, cum era în vremea de pace. Și dacă plata lucrătorului sufletesc, care cu totul trăiește aceluia lucru, e tot aceea ce era cu doi ani mai nainte, aceea-i nedreptate, și aceasta trebuie s'o vadă diaconii și s'o aștearnă înaintea comunității pentru a se regula.

Datorița evangeliștilor a vesti evangelia cu credincioște și iubire. Ei servesc cu sfat acolo, unde acesta să cere dela ei. Dară ei nu să amestecă în lucrurile lăuntrice ale comunității.

Ca cauza împărăției lui Dumnezeu să se desvoalte e de lipsă, ca servii comunității să-și facă datorița lor cu toată silința, să se roage unii pentru

alții și ca să vină mai adeseori la olaltă și să-și împartă părerile între olaltă, și să vorbească despre mai multe cauze, că dacă fac acestea cât mai de multe ori, cu atât mai folositor pot lucra. Și la așa conveniri e mai potrivită vremea de vară, când nu pot fi în așa atindere cu sufletele ca în alți anotimpuri.

„Rescumpărați timpul, că zilele sunt rele.“ Trimes de . . . s . . . e.

MISSIUNE.

Botez la Körösmart (comitatul Bihor).

În ziua de 1 Iulie s'a ținut botez prin fratele Țirban din Feketót. Cu ajutorul Domnului după o mărturisire bună au intrat în legământul Domnului 19 suflete. La apă au fost sfătuiți din ev. Mat. 28, 18. După confundare s'a sărbătorit îndată la apă Cina tainei, la care lucru a luat parte fratele Todinca. Cei noubotezați au fost din mai multe părți: din Körösmart 2; din Biharhosszuaszo 3; din Kisháza 1; din Alsókoesuba 5; din Feketegyörös 5 și din Karaszó 3. A fost foarte mult popor din multe părți. De Domnul Iisus multă roadă în plantele sale, ca toți să fim spre a lui mărire și cinste.

Trimes de C. Groza.

O înmormântare.

Un fr. din Ökörpatak a răposat în 20 Iunie și după trecerea lui s'a făcut întrebare, că unde să fie înmormântat. D-nul notar a zis că în cimitir, iar preotul zise, că nu-i iertat în a nostru. Respunsul i-a fost, că noi am spusat destui bani pentru îngrijirea locului de morminți. Și dacă d-ta voiești, să faci pe spesele d-tale, poți, dară comuna nu atâția are bani, să se

îngrădiască pentru alții streini. Preotul merse lărmuind la cei ce săpau groapa și zise: Cine v'a poruncit, să faceți aici groapa? Oamenii i-au zis: D-l notar. Și el merse plin de mânie.

La înmormântare au luat parte din Karánsebes, Jász și din Glimboka. Lucrul s'a făcut prin fr. I. Danescu — Jász, M. Eva — Ötvény, P. Bona — Karánsebes și alții. De față au fost prieteni și prietene cu dor, să văză înmormântarea la pocăiți. Lucrul s'a sfârșit în cea mai mare liniște, onorat fie numele Părintelui. Domnul să reverse binecuvântarea sa bogată preste toți, cari au fost de față, ca să le fie spre mântuire.

Trimes de un participant.

Spre orientare.

În toate cauzele alianței și comunității trebuie scris la H. Meyer, Budapest, I., Györi-út 2/c. III. 1.

În cauzele cassei centrală trebuie scris la R. Scheffler, Budapest, VII., Hársfa-u. 33. I.

Cel ce nu știe scrie ungurește sau nemțește, ar trebui să trimeată epistolele lor, către frații susnumiți pentru a se traduce din românește la V. Berbecár, Kőrösbökény.

Biblii, cărți și foi trebuie cerute și plătite la Welker József, Budapest, VII., Hársfa-u. 33.

Dintre cari creștini ești tu?

Sunt multe soiuri de creștini. Sunt creștini sentimentali, creștini vremelnici, creștini barometrice, creștini cu gura, creștini cu numele, creștini de modă, creștini mașinalicește și jumătate creștini. Noi să fim deci creștini adevărați, creștini credincioși, creștini conform Scripturii, apostoli și propovăduitori ai evangheliei lui Iisus Christos; să fim creștini în realitate și nu numai în aparență și creștini în-tregi.

Aviz!

Din nou rugăm pe onorații cetitori a trimite banii abonamentului pentru „Solul Păcei“. În zilele trecute am trimis provocări tuturor celor ce sunt în restanță cu abonamentul. Deci aceste provocări să nu fie trecute cu vederea, ci să se trimită banii cât mai în grabă, căci altcum se vor face spese mai mari. Aceasta e o datorință a fiecărui creștin adevărat, și credem, că fiecare dintre cetitorii noștri își va da silința a-și îndeplini aceasta datorință, făcându-ne posibilă (cu putință) apariția regulată a foii

Deci banii pentru abonamentul foilor „Solul Păcei“ și „Razele Aurorei“ să nu se mai trimită la *Vasiliu Berbecar* în *Körösbököny*, ci la adresa subscrisului în *Budapest*, VII., *Hársfa-utca 33.*

Cu iubire frățească

Isif Welker.

PUBLICĂRI.

Să cauți un calfă de pantofar (șustor) care să fie credincios. Adresa: Szabó Péter, Brád, Hunyad m.

Un calfă ori învățcel rămas de stăpânul său, de covaci ar trebui la Trimbicza Péter kovács m. Világos.

Hol van megírva? O carte foarte bună pentru a găsi ori ce întrebare în biblie. Cei ce știu puțin limba maghiară, o pot foarte bine folosi. Prețul: Legată în pânză 3 cor.; tipărită pe hârtie indiană 3 cor. 80 fil. Să poate comanda dela **Welker József, Budapest, VII., Hársfa-u. 33.**

Fraților! Răspândiți foile și cărțile noastre!

Spre știre. Bibliile și Testamenturile s'au scumpit cu 20%. Acuma să pot căpăta Testamenturi Nr. 706, prețul 90 fileri și Biblii Nr. 691, prețul 3 cor.

*

„Cântările Evangheliei“, carte cu note, încă se mai pot căpăta cu prețul de mai înainte: legate în pânză 8 coroane — legate în piele și lux nu mai sunt. — Deci sfătuim pe toți cei ce nu le au încă să le comande, căci peste puțină vreme li se vor urca prețurile și la acestea. Deci să nu pierdeți ocazia de a le comanda cât mai în grabă, până se mai pot căpăta.

Coale și plicuri

(cuperte) cu versuri biblice, 10 coale, 10 plicuri pentru 70 fileri, să căpăta la tipografia noastră pe adresa: **WELKER JÓZSEF, Budapest, VII., Hársfa-utca 33. sz.**

„RAZELE AUKOREI“

foaie mică religioasă. Apare în fiecare lună de două ori.

Aduce cetiri bune și versuri îndemnătoare la viața creștinească. E foarte potrivită mai ales pentru tinerime. Abonamentul pe un an 2 cor. 20 fil. Pe jumătate 1 cor. 10 fil. Se poate comanda pe adresa: **WELKER JÓZSEF, Budapest, VII., Hársfa-utca 33.**

≡ **Fraților! răspândiți foaia „SOLUL PĂCEI“!**

Rodactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.

Editor: Tipografia Baptistilor din Ungaria.